

Οι Κούρδοι και η ελληνική κακοδαιμονία

Του Ν. ΜΟΥΖΕΛΗ

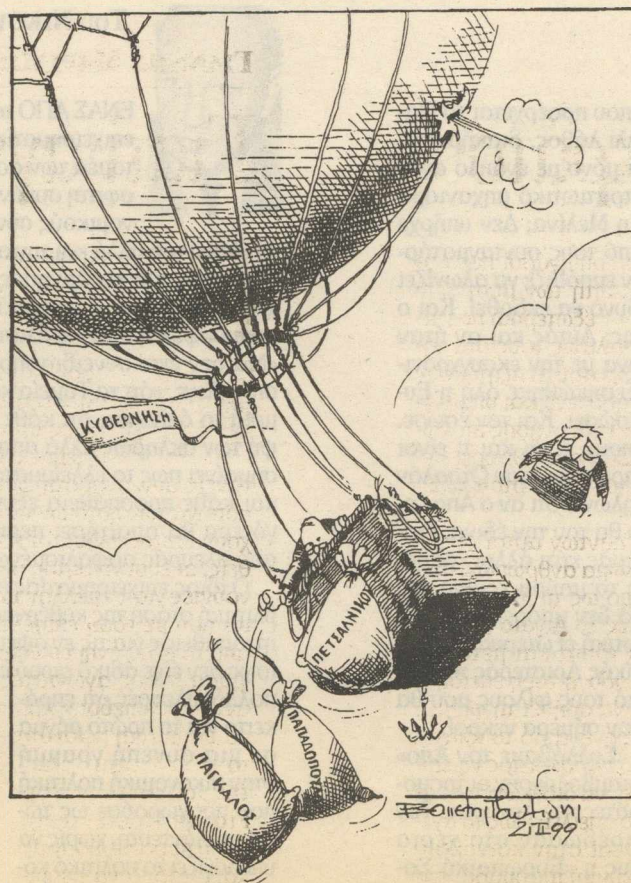
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ κανείς να αμφισβητήσει τις τεράστιες θυσίες του κουρδικού λαού και τον δίκαιο αγώνα του εναντίον της βάρβαρης τουρκικής καταπίεσης. Η θεωρία πως όχι ο εχθρός του εχθρού μου είναι αυτόματα φίλος μου δυστυχώς δεν ισχύει στη σχέση Τούρκων, Κούρδων και Ελλήνων. Από απόψεως και τακτικής και μακρόχρονης στρατηγικής, τα συμφέροντα του ΡΚΚ είναι, αν όχι αντίθετα, σαφώς διαφορετικά των ελληνικών συμφερόντων. Και αυτό από την άποψη ότι το κίνημα του οποίου αρχηγός είναι ο Οτσαλάν (υπάρχουν και άλλα πιο μετριοπαθή κουρδικά κινήματα) βλέπει έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο σαν μια χρυσή ευκαιρία αποσταθεροποίησης της περιοχής και δημιουργίας ευνοϊκών καταστάσεων για την αναζωπύρωση της κουρδικής ένοπλης αντίστασης εναντίον του τουρκικού ζυγού. (Από αυτή την άποψη δεν είναι καθόλου περίεργο ότι ο Οτσαλάν είχε παλαιότερα προτείνει τη συμμαχία Κούρδων και Ελλήνων σε έναν πόλεμο εναντίον των Τούρκων!)

Με βάση αυτό το γενικό πλαίσιο, ιδού μερικές γενικές σκέψεις για τα πρόσφατα γεγονότα:

Από τη στιγμή που ο κούρδος ηγέτης ήρθε παράνομα στη χώρα μας (εν μέρει λόγω κακής λειτουργίας της κρατικής μηχανής), η κυβέρνηση είχε δύο τρόπους ανθρωπι-

στικής αντιμετώπισης της «βόμβας» Οτσαλάν. Ο ένας τρόπος ήταν να ακολουθήσει ανοικτές διαδικασίες με σκοπό τη διεθνοποίηση της υπόθεσης και την κινητοποίηση/πίεση των ευρωπαϊκών χωρών που, ως γνωστόν, δεν θέλουν με κανέναν τρόπο να εμπλακούν στο Κουρδικό. Ο άλλος τρόπος ήταν, μέσω μυστικής διπλωματίας, να βοηθήσει τον Οτσαλάν και τη συνοδεία του να βρουν άσυλο εκτός Ευρώπης.

Και οι δύο λύσεις εμπεριείχαν τεράστιους κινδύνους. Η πρώτη θα μπορούσε εύκολα να οδηγήσει σε εκρηκτικές καταστάσεις: από την πιθανότητα ενός τουρκικού ultimatum (ή μας δίνετε τον Οτσαλάν σε 24 ώρες ή πόλεμος) ως την πιθανότητα της μόνιμης εγκατάστασης του κούρδου ηγέτη στη χώρα μας που θα οδηγούσε στην «κουρδοποίηση» της εξωτερικής πολιτικής μας. Η δεύτερη λύση της εξεύρεσης ασύλου εκτός Ευρώπης σήμαινε αναγκαστικά ότι ο Οτσαλάν θα έπρεπε για ένα μικρό χρονικό διάστημα να βρίσκεται εκτός Ελλάδος – εν αναμονή ευρέσεως φιλικής χώρας που θα ήταν διατεθειμένη να προσφέρει άσυλο. Σε αυτή την περίπτωση φυσικά υπήρχαν σοβαρές πιθανότητες ανάμειξης/παρέμβασης τουρκικών ή άλλων μυστικών υπηρεσιών. Με άλλα λόγια, ο κούρδος ηγέτης και οι έλληνες φίλοι του που τον έφεραν παράνομα στην Ελλάδα δημιούργησαν για την κυβέρνη-

Οι «πατέρες του έθνους» με τη βοήθεια των ΜΜΕ δημιούργησαν ένα κλίμα υστερίας και φανατισμού και για την κυβέρνηση μια κατάσταση «μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα»

ση μια κατάσταση «μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα».

Η ελληνική κυβέρνηση, καλώς ή κακώς, διάλεξε τη δεύτερη λύση. Για λόγους που δεν έχουν ακόμη διευκρινιστεί πλήρως, η άκρως

επικίνδυνη αποστολή απέτυχε – με αποτέλεσμα να βρίσκεται σήμερα ο Οτσαλάν στα χέρια των Τούρκων.

Κατά τελείως προβλεπόμενο τρόπο όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης επιδόθηκαν

στο προσφιλές τους σπορ: να καταστήσουν την κυβέρνηση αποδιοπομπαίο τράγο χαρακτηρίζοντας τον Πρωθυπουργό και τους συνεργάτες του από προδότες ως κρετίνοους.

Τη στιγμή που η υπόθεση Οτσαλάν κινδυνεύει να δυναμιτίσει ακόμη και την ένταξη μας στην ΟΝΕ· τη στιγμή που οι κούρδοι ακτιβιστές, χωρίς να ξέρουν ακριβώς τι έγινε στο Ναϊρόμπι, στράφηκαν εναντίον της μόνης ευρωπαϊκής χώρας που είναι διατεθειμένη να κάνει κάτι για τους Κούρδους· τη στιγμή που οι ελληνικές προεβες παραβιάζονται και Έλληνες κρατούνται όμηροι· τη στιγμή που η χώρα βάλλεται από όλες τις πλευρές· τη στιγμή που κυριολεκτικά διακυβεύεται το μέλλον του τόπου, η αντιπολίτευση (εξω- και ενδοποσοκική) συνεχίζει το παιχνίδι της μεγιστοποίησης του μικροκομματικού οφέλους μέσω της δαιμονοποίησης της κυβέρνησης και της θεοποίησης του Οτσαλάν.

Ετσι ούτε ένας από τους αρχηγούς της αντιπολίτευσης δεν είχε το θάρρος σε αυτή την κρίσιμη για το έθνος στιγμή να παραμερίσει τη μικροκομματική λογική προς στήν ανάγκη εθνικής ομοψυχίας και συσπείρωσης εναντίον και της τουρκικής βαρβαρότητας από τη μια μεριά και της κουρδικής εμμονής να μας εμπλέξουν στον δικό τους αγώνα από την άλλη.

Αυτό βεβαίως ισχύει ακόμη περισσότερο για την αντιπολίτευση μέσα στο κυβερνών κόμμα, αντιπολίτευση

της οποίας η πατριδοκαπηλία και ο στρουθοκαμηλισμός έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο όριο.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, δεν είναι καθόλου περίεργο που, όπως και στην περίπτωση του Μακεδονικού, οι «πατέρες του έθνους» με τη βοήθεια των ΜΜΕ δημιούργησαν ένα κλίμα υστερίας και φανατισμού μέσα στο οποίο η ψύχραιμη, ορθολογική αντιμετώπιση της κρίσης δεν είναι δυνατή. Και όπου απίθανες κατηγορίες (π.χ., η κυβέρνηση αποτελείται από προδότες) και παρανοϊκά σε-νάρια (π.χ., ήταν όλα μεθοδευμένα, από την αρχή ως το τέλος, από τη CIA) γίνονται ευρέως πιστευτά.